

Sekmadienis

Pabudusi užuodžiu keptus svogūnus. Tikriausiai Jakobas kepa savo mėgstamą plaktą kiaušiniene. Netrukus vėl išgirsiu, kaip svarbu gerai maitintis, norint ko nors pasiekti sporte. Jo filosofavimo šia tema galėčiau klausytis ir klausytis. Šypteliu, įsi-vaizduodama, kaip jis virtuvėje klausosi radijo, tyliai dainuoja pritardamas ir jaučiasi savo stichijoje. Man tai patinka. Mikliai išsineriu iš pižaminių marškinėlių ir kelnaičių ir nuoga nusliūkinu į virtuvę.

– Labas rytas, brangusis. – Gundomai jam nusišypsau.

– Vau. – Atrodydamas taip, lyg netikėtų savo akimis, Jakobas išjungia viryklę ir perstato keptuvę ant kito degiklio. – Labas rytas, brangioji, – atsako ir aistringai mane pabučiuoja.

Pradedame glostyti vienas kitą, griūvame ant sofutės ir mėgaujamės seksu, geresniu nei paprastai.

– *Sorry*, kad suardžiau tavo įprastus pusryčius, – sakau, glostydama jam galvą, kol glamonėjame ant sofos.

– Jei būčiau žinojęs, kad nuo šiol kiekvieną rytą pradėsiu nuo sekso, būčiau daug anksčiau tau pasiūlęs apsigyventi čia.

Juokiamės. Jam sugurgia pilvas – ženklas, kad laikas pusryčiauti. Apsivelku jo marškinėlius, iš spintos išsitraukiu švarias kelnaites ir prisėdu prie jo. Pirmiausia čiumpu puodelį kava tik užplikytos kavos, kurios aromatas maišosi su šviežių bandelių ir plaktos kiaušinienės kvapais. Taip galėtų kvėpėti kiekvieną rytą.

– O ką man apsirengti, kad padaryčiau gerą įspūdį tavo seneliui? – Jakobas susikemša didelį kąsnį kiaušinienės.

– Visiškai nesvarbu. Nesinervink, jie visai normalūs žmonės.

– Aš nervinuosi? Niekada! – Akies trūkčiojimas išduoda jį meluojant.

– Jaakooobai.

– Na taip... gal trupučiuką.

Pasilenkiu prie jo ir pakšteliu į skruostą.

– Jie nesikandžioja. Tikrai. Į močiutę gali nekreipti dėmesio, ji šneka tik apie save, o senelis išties mielas. Jeigu aš tave myliu, mylės ir jis.

– *Okay*. – Į burną keliauja dar vienas kupinas šaukštas plaktos kiaušinienės.

Matydama šį vaizdą vis dar jaučiuosi mažumėlę sutrikusi – kas gi valgo plaktą kiaušiniene su šaukštu?!

– Prieš mums išeinant dar norėjau užšokti į fitneso studiją, tada galėtum ramiai pamedituoti.

– Ak, nė neketinau tuo užsiimti. Ačiū. – Stengiausi išmesti iš galvos visus neigiamus dalykus ir susitelkti į esamą akimirką. Čia, pas Jakobą, pusryčiaujant, be problemų. Ir lig šiol man puikiai sekėsi, bet dabar vėl prisiminiau situaciją savo bute. – Įsivaizduok, šiandien Katjai pirmą kartą teks ruošti pusryčius, nes Jornas laukia riebios plaktos kiaušininės arba virtų kiaušinių.

– Geriau nereikia. – Jakobas nusijuokia. – O tai dar nusipjaus visą ranką.

– O, ne. Ir dabar jis galės drąsiai šlapintis stovėdamas ir viską apvartyti, o aš to nepamatysiu ir nepasiusiu.

– Baik, Jule! Aš dar valgau.

– *Sorry*. Bet juk tai teisybė. Butas tikriausiai jau po dienos virs kiaulide.

– Na, prieš grįžtant Jorno tėvams jie iš pradžių dar turi iškuopti namus Kiopenike.

– Gal pasamdė valytoją.

– Juk jis turi Katją.

– Taigi, – vypteliu.

– Brangute, nepradėk gailėti. Ji pati taip pasirinko ir tiesiog išmetė tave iš tavo pačios buto.

– Taip, tu teisus. Gal paskui ten užsuksime paimiti kelių daiktų? Noriu išgelbėti savo turtą, kol jo neapdergė.

– Taip, ir užrakink savo kambarį.

– Ką? – Išpučiu akis.

– Ką gali žinoti. Tiesiog užrakink. Kol kas tebe gyveni ten ir kito buto neturi. Tegu nesitiki, kad po savaitės jau būsi išsikrausčiusi, tau nebūtina vers-tis per galvą.

– Oi, ko gero, jis dar sugalvos miegoti mano lovoje.

– Nenorėjau sakyti taip tiesmukai, bet... taip.

– Tuo apsigavsi. – Atstumi prakąstą bandelę su marmeladu, norėdama parodyti, jog esu soti.

– Regis, jis labai tinka dietai. – Jakobas vėl nusijuokia, bet aš tik kreivai vypteliu.

– Mhm... turbūt. – Atsistoju ir viską sudedu į indaplovę. Jakobas prieina man padėti. – Nereikia. Eik sportuoti, kad nepavėluotume.

Jis krimsteli man į ausies lezgelį.

– Rrrr... Tu tikra svajonių moteris.

– O tu – melagis. Dabar dink.

Pabučiuoju jį ir toliau sukiojuosi virtuvėje. Tvarkydamasi girdžiu įvairius garsus: jis prausiasi vonios kambaryje, ruošiasi, kuičiasi miegamajame, tikriausiai kraunasi sporto reikmenis. Atsisveikindamas darsyk mane pabučiuoja, tada trinkteli durys. Lieku viena. Atsikvepiu. *Vau. Nuo tada, kai čia apsigyvenau, dabar pirmą kartą likau viena. Nepraėjo nė para – viskas vyko greitai. Gal visada galėtų būti taip puiku, kaip dabar? Žinau, taip nebus, ir tai mane liūdina, todėl nuveju šią mintį. Išjungiu radiją ir*

atsinešu mobilųjį, norėdama paklaustyti dainos, kurios dabar mokausi per dainavimo pamokas. Garsiai dainuoju kartu ir šokdama (kiek leidžia mano galimybės) leidžiuosi per butą, šį tą patvarkau, net nušluostau dulkes, pasiurbliuoju. Nesuprantu, kas man darosi. Lyg valyčiau lizdelį, į kurį įsikėliau... nors ir šiaip amžinai čia kiurksau. *Gerai, kad dar pavasarį išsimėžiau, dabar nereikės krautis daug daiktų, jei tikrai atsikraustysiu čia visam laikui. Ir Jakobui tai nepakenktų. Gal duosiu jam savo knygą.*

Ak taip, knyga. Dirsteliu į laikrodį. Nežinau, ar dar spėsiu pamedituoti. Regis, pastarąjį kartą meditacija truko visą pusvalandį. Vis dėlto dar turiu šiek tiek laiko, tad prie miegamojo durų priklijuoju raštelį („Dabar medituoju“) ir atsigulu į lovą. Ilgokai užtrunka, kol randu anas meditacijos pratybas, bet kitų nenoriu bandyti. Anos buvo geros, man patiko jas vedanti moteris, Mojo Di, nes jos toks nuostabus balsas. Anuomet buvau užsibrėžusi šiek tiek panaršyti po jos jutubą, bet pamiršau tai kaip ir knygą. *Ak, štai ji.*

Raminantis angeliškas balsas švelniai kužda man į ausį. Aiškina, kaip gulėti, kad viskas yra galima. Turiu paleisti tai, ko negaliu pakeisti, sako ji, ir aš iš karto apsiverkiu. Ašaros nuplauna pasipūtimą, o pastaruosiu metu jos teka nuolat. Turiu kuo tiksliau įsivaizduoti ir pajausti jausmus ir esamą situaciją. Galiausiai ne vien slopinti. Verkiu ir verkiu, lyg

norėčiau numalšinti žmonijos troškulį, o paskui turiu vis kartoti, kad visiems laikams paleidžiu įtūžį.

– Paleidžiu ir priimu tai, kas yra, – girdžiu save sakant. – Paleidžiu tai, ko negaliu pakeisti.

Girdžiu, kaip atidaromos laukujės durys, bet stengiuosi nesiblaškyti. Juk prie durų priklijuotas raštelis. Dabar turiu atsiduoti liūdesiui. Turiu jį prisileisti, bet padrąsinti pati save sakydama, kad viskas gerai. Privalau sąmoningai suvokti liūdesį ir jį priimti, o tada drąsiai paleisti ir jo atsikratyti.

– Paleidimas išlaisvina, – sako angeliškoji būtybė. – Išlaisvina nuo baimės ir frustracijos, įtūžio ir liūdesio.

Man aiškėja, kaip smarkiai esu valdoma jausmų, dėl jų išties nesu laisva. Turiu pakelti rankas, o jas nuleisdama paleisti liūdnas mintis; kartoju sakinius, nuo kurių man geriau, ir paleidžiu.

– Jaučiuosi tvirtesnė, sustiprėjusi. Jaučiu darną su savimi ir savo gyvenimu, – sakau jausdama, kaip atsipalaiduoja kūnas ir užplūsta šiluma; užsidedu rankas ant širdies, o balsas nutyla. Iš garsikalbių dar pasigirsta keli gražūs raminantys tonai, o aš guliu lovoje laiminga ir išsekusi. Šypsaisi. *Viskas bus gerai*, galvoju ir tai jaučiu.

Mane lyg iš tolumos pasiekia beldimas. Garsėja, maišosi su varpų garsais iš sapno. Sapnuoju esanti Katjos ir Jorno vestuvėse, noriu sustabdyti Katją.

– Branguuute?

Atsimerkiu, susivokiui gulinti Jakobo lovoje, pasuku galvą ir girdžiu jį šaukiant mane vardu. Pašokusi žiūriu į praviras duris. Jakobas įkišęs galvą.

– *Sorry*, nenorėjau trukdyti, bet laikas eiti.

– *Oh shit*, užmigau.

– Taip, matau. Tau turbūt reikėjo pamiegoti.

Išsiropštusi iš lovos ieškau švarių drabužių.

– Ar dar spėsiu palįsti po dušu?

– Nemanau. Leidau tau miegoti iki paskutinės akimirkos.

– Mėšlas, – sumurmu.

Kažką apsiengiu (čia, pas Jakobą, nelabai ką turiu) ir šmurkšteliu į vonios kambarį, kad bent jau prasikrapštyčiau akis ir išsivalyčiau dantis.

Po penkių minučių išskubame iš namų.

– Gal dar spėsime nupirkti dovaną? Nežinau, gal nupirkti sulčių ar ko nors panašaus? – klausia Jakobas.

– O, neee!

Iš išgąščio jis sustoja.

– Ką nors pamiršome?

– Aš pamiršau! Žadėjau iškepti pyragą, bet visai išgaravo iš galvos. O, ne, močiutė prikaišios man visą dieną. Niekada nepamirš, kad apvyliau.

– Tai užšokime į kepyklėlę. Nieko čia blogo. Juk tu neplanuotai persikraustei.

– Patikėk, tai blogai. Šiaip ar taip, tik man. Ji grauš mane visą likusį gyvenimą.

Kiek sutrikęs Jakobas stovi prieš mane ir svars-to, kaip man padėti.

– Vis tiek eime į kepyklėlę. Juk negalime ateiti tuščiomis rankomis.

Einame toliau, nusiperkame pyragą ir važiuojame į sodą.

– Seneeli! – šaukiu atvėrusi sodo vartelius.

Randu jį bulvių vagoje. Jis išsitiesia ir mane pamato. Kokia šilta jo šypsena, man ji taip patinka. Visą vaikystę senelis mane drąsino ir palaikė. Kiekvieną dieną būdavome sode, o močiutė dar dirbo kasininke – darbas, kuriuo be perstojo skūsdavosi visą savaitgalį.

Noriu pulti jam į glėbį, bet kelią pastoja piktasis nykštukas. Prieš daugelį metų taip praminiau močiutę. Jos pilkas kuodas turi žalsvą atspalvį, veidas liesas, o įdubę skruostai rodo, kad visą gyvenimą laikėsi dietos. Ant marškinėlių blizgučiais išraitytas užrašas: „Rankinukas turi būti gyvas.“ Taip pasakė kažkoks jos garbinamas televizinininkas. Sykį padariau tokią klaidą ir paklausiau jos apie tuos marškinėlius, nors puikiai žinau: klausti galima tik tada, jei reikia skubiai nukreipti dėmesį, o taip būna gana dažnai.

– Sveika, Julijana, gražu, kad atvažiavai.

– Labas, močiute Gertrūda, – atsakau ir trumpai ją apkabinu.

– O kas tasai ponas?

– Sveiki, aš Jakobas.

Jakobas taip pat nori ją apkabinti, bet ji tik ištiesia jam ranką. Visa tai šiek tiek nemalonu. Laimė, prieina senelis, mes širdingai apsikabiname ir tol glaudžiame vienas kitą, kol močiutė ima bartis.

– Tai jūs tas vyriškis, dėl kurio mūsų Julytė yra laiminga. – Senelis šypsosi Jakobui, o šis tiesia jam ranką. Bet dabar senelis nekreipia dėmesio į ištiestą ranką ir apkabina Jakobą.

Jakobas, aiškiai suglumęs, vis dėlto atrodo nudžiugęs. Su mano seneliu galima jaustis jaukiai. Jis spinduliuoja šilumą, kuri veikia kiekvieną – išskyrus močiutę. Ji turi imunitetą viskam, kas pozityvu.

– Nagi, Julijana, ko čia stoviniuojame? Vyrai, sėskitės, mes atnešime valgyti.

Matote, čia moterys aptarnauja vyrus ir taip toliau, ir panašiai... Sužinojusi, kad Jakobas man kasryt į lovą atneša pusryčius, močiutė tikriausiai gautų infarktą. Tokią informaciją jai turbūt suteikčiau tik mirtinu atveju.

– Gertrūda, Julytė – mūsų viešnia, tegu ramiai sėdasi prie stalo su savo Jakobu. Juk juodu visą savaitę dirba.

– Nieko baisaus, seneli.

Pabučiuoju jį. Jau seniai išmokau, kad dėl tokių niekų neverta irzti. Be to, aš puikiai nusiteikusi, o senelis su Jakobu gali pasišnekučiuoti vieni.

Mudvi su močiute einame į namelį maisto. Ji iš tiesų pasistengė: milžiniškas puodas bulvienės su dešrelėmis ir pupelių salotos.

– Oho, kaip skaniai kvepia.

Išnešusi laukan sunkų puodą, statau jį ant stalo. Močiutė eina iš paskos su pupelių salotomis ir dubeniu nuostabiai kvepiančių bandelių.

Senelis gyvai šnekučiuojasi su Jakobu, – tai pamąčiusi šypteliu. Kai atnešu stalo įrankius ir lėkštes, senelis slapta man parodo iškeltą nykštį ir mirkteli, o Jakobas to nepastebi, nes močiutė jam kaip tik pila gerti. Čia visada geriamas vyšnių limonadas – mano vaikystės skonis. Susėdame prie stalo, aš išdalinu maistą.

– Tai mano vaikystės bulvienė, – paaiškinu Jakobui. – Ją virdavo kiekvieną savaitę, o man vis būdavo negana, nes močiutė ją verda labai skaniai. – Nepakenks, jei pradėsime nuo komplimentų.

– Taip, tavo drabužių dydis tai rodė, – sako ji.

Jakobas paspringsta limonadu, senelis piktai dėbteli į močiutę, bet jai – kaip žirniai į sieną. Tą posakį girdžiu visą gyvenimą, tik šiek tiek nepatogu prieš Jakobą, nors ne man turėtų būti gėda. Tiek jau išmokau.

– Močiute, verčiau papasakok, kaip tavo keliai, – sakau, norėdama išsklaidyti nesmagią nuotaiką.

Bulvienė tikrai nuostabi. Skani kaip visada, tad Jakobui, kuriam, regis, irgi gardu, įkrečiu dar vieną porciją.

– Taip, valgykite, – sako močiutė. – Į sveikatą.
 Aš taip pat dar truputį įsidedu ir paimu dar vieną bandelę.
 – Julijana, ar nemanai, kad tau jau gana?
 – Ne, – atkertu ir ryžtuosi prisikrauti lėkštę. Kaip protestą. Juk žinau, kaip įstumti močiutę į neviltį.
 Pamačiusi, kaip mudu su seneliu susimirksime, ji pavarto akis.
 Tada vienu metu pradėdame:
 – Buvo kartą krokodilas, kuris rijo, rijo, rijo. Vis čepsejo ir čiaumojo, – mudu pačepsime, – kol galiausiai pilvas sprogo. – Suplojame rankomis ir juokiamės iki ašarų.
 – Jūs nepakenčiami, – pasipiktina močiutė ir įsižeidusi kreipiasi į Jakobą: – O kuo jūs užsiimate?
 – Dabar kaip mokinys dirbu Berlyno švaros tarnybos gastronomijos skyriuje. Mokymasis truks dvejus metus. – Jis įsikiša burnon pilną šaukštą bulvienės.
 – Jūs dar mokotės? Tai kiekgi jums metų?
 Jakobo balsas kiek aukštesnis nei paprastai. Matyt, nervinasi.
 – Trisdešimt ketveri, – pareigingai atsako.
 – Ir vis dar mokotės?
 – Liaukis, Gertrūda, šiandien jauni žmonės mokosi ne vienos specialybės. Nebe tie laikai, kad apsispręstum būdamas šešiolikos, – bando jam padėti senelis.

Kramtydamas bandelę Jakobas linkteli.
 – Taip, bet trisdešimt ketverių jau nebesi jaunas. *Nagi, pataikė. Jau užsipuola mano draugą.*
 – Manau, reikia nukraustyti stalą.
 Užsibrėžiau mėgautis gražia diena, todėl nekreipsiu dėmesio į visas močiutės bjaurystes ir pasistengsiu, kad būtų smagu. Neleisiu, kad man sugadintų nuotaiką, juo labiau ji.
 – Juk Jakobas dar valgo, – sako senelis.
 – Ne, ne, jau baigiau. – Jis nuryja paskutinį kąsnį, užspringsta ir išrausta.
 – Žmogau, juk jūs visiškai išbadėjęs. Ar Julijana nepagamina padoraus maisto?
 – Močiute, – žiojuosi aš, bet apsisprendusi nieko daugiau nesakyti nunešu puodą virtuvėn.
 Senelis iš paskos atneša lėkštes.
 – Seneli, ir kaip tu ištveri? – skubu paklausti, kol dar neatėjo močiutė, bardamasi, nes senelis atsistojo.
 Jis parodo į savo klausos aparatą ir greitai išei-
 na į lauką. Seniai išbandytas būdas laimėti kelias sekundes. Kai močiutė kalba, jai reikia lygiai keturiasdešimt penkių sekundžių, kad suvoktų, jog jos vyras prisideda prie ruošos. Jai gėda tai pripažinti, o dar blogiau, jei tai pastebi svečiai.
 – Haaansai, tau nereikia keltis! Tavo širdis!
 – Tik norėjau pagailėti tavo kelių.
Oi, geras atkirtis.